

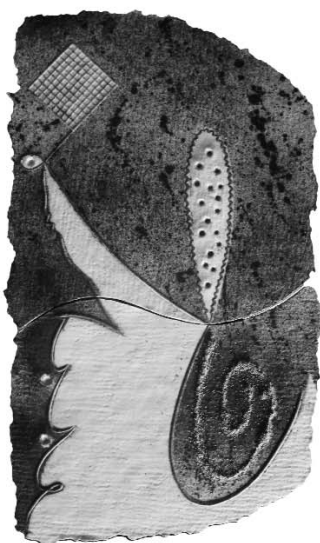
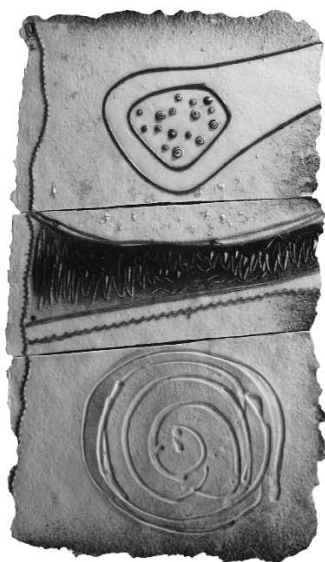
ARTS

Paulí: els límits de la matèria

Maria Romani

fotografies: Montserrat Todolí

Sabem que cada persona és un món... i cada artista un microcosmos. Però pocs deuen haver aprofundit tant en el seu propi univers, al llarg de la seva extensa trajectòria de vida i d'art, com Paulí.

La vida, al Paulí, l'ha premiat i l'ha damnat alhora (com a la majoria de mortals, és clar), li ha donat experiències bones i dolentes en extrem, podríem dir, i potser, només potser, aquest camí tan ple de sentiments i d'emocions li ha obert les portes per poder expressar l'amor i la tendresa a través dels seus gravats en fulls de porcellana i al mateix temps representar la força i la passió amb les seves obres, principalment els seus murals, de refractari.

Tanmateix penso que no vaig tan errada amb l'afirmació anterior quan llegeixo la petita introducció que el mateix artista inclou en el díptic de l'exposició que va inaugurar el passat 10 de maig a la Galeria TRAÇ D'ART de Sabadell sota el títol **Els límits de la matèria**. Diu així:

Amb la ceràmica parlo de la meua terra, de la dona i de l'home, de l'esperança i del sofriment, de la tristesa i de la joia, de la feblesa i del valor, de la vida i de la mort... Perquè la ceràmica m'ha ajudat a descobrir la Vida.

Ell sap sobradament que la ceràmica artística és un camp tan ampli i inabastable que ens permet expressar tot allò que necessitem dir, gairebé sense "límits".

Paulí ha tingut una trajectòria vital ben singular. Va néixer a Barcelona l'any 1930 i, sent monjo del Monestir de Montserrat, sota la tutela de l' Abat Escarré, l'any 1962 va crear el taller de ceràmica del Monestir, mentre s'anava formant dins de l'àmbit del dibuix i l'escultura en el mateix Monestir i en la branca de la ceràmica a l'Escola Massana de Barcelona. Taller on va treballar fins el 1965. L'any 1966 es va traslladar, junt amb d'altres companys monjos, a l'Abadia de

Cuixà, a la Catalunya Nord, on també, aquell mateix any, va crear un nou taller de ceràmica, en el qual va treballar-hi fins el 1979. Més tard, entre els anys 1978 i 1984, va fundar un altre taller a Codalet, també a la Catalunya Nord. Fou professor de ceràmica de l'Escola d'Arts i Oficis de Manresa entre 1984 i 1986. I aquest darrer any tornà a fer néixer un nou taller a Sant Martí de Torruella, al Bages, on treballa actualment. Ha impartit classes de ceràmica a l'Escola de Ceràmica de la Bisbal d'Empordà, a Palma de Mallorca, al taller Anxeles Paradelo de Vigo i a la Universitat Catalana d'Estiu de Prada. També ha estat, fins fa poc, president de l'Associació de Ceramistes de Catalunya. Perquè ell, treballador nat, sempre està disposat a ajudar allà on se'l necessita, amb amistat, fent confiança i sense secrets.

Té un extens currículum d'exposicions individuals i col·lectives que arranquen de l'any 1965 i arriben fins avui. La majoria d'elles les

ha realitzat al llarg dels Països Catalans i també a Itàlia, França, Andorra, Madrid i Galícia, principalment.

Els gravats en fulls de porcellana d'aquest artista són la seva signatura personalíssima realitzada i evolucionada al llarg de molts anys, i les seves creacions, per sort, estan per damunt de tendències artístiques. Paulí integra en el seu art la figuració i l'abstracció, el volum i la làmina, la textura i el traç, l'esmalt brillant i els colors satinats, la peça potent de grans dimensions i la fragilitat, ... amb la mateixa naturalitat que s'integren a la seva vida, com ell mateix ens recorda al començament d'aquest article, la tristesa i la joia, és a dir, la passió per la vida i per l'art.

L'exposició titulada *Els límits de la matèria* en una primera impressió em va fer sentir com si les seves obres fossin retalls de natura que haguessin reconquerit el centre de Sabadell. Però llavors, observant-les una per una, em retrobava amb el treball constant i profund del Paulí envers el món dels sentiments i de les idees que ell desitja expressar utilitzant tota mena de recursos ceràmics i pictòrics creant un continu fluir de peces úniques que formen part del total de la seva poètica obra en porcellana.

Pel que fa al conjunt de joies presentades en aquesta exposició, realitzades en estreta col·laboració amb l'orfebre IGNASI CUCURELLA, de Manresa, em va donar la sensació de trobar-me al davant de petits fragments de matèries orgàniques (tan marines com terrestres) amb reminiscències fòssils, salvades de la destrucció i l'oblit gràcies a l'habilitat del joier.

És admirable que a la seva edat, i amb la seva aparent fragilitat, acabi de realitzar una obra de proporcions considerables com l'encàrrec del retaule d'una església de nova construcció a la població de San Antonio, Texas, als EUA. Aquest treball de més de 2 anys de durada, i que ara ja està col·locat i inaugurat, fa 8 metres d'alçada per més d'11 d'amplada, amb un total de prop d'un miler de peces (entre rajoles i figures escultòriques). Aquesta obra l'ha portat, una vegada més, a investigar i experimentar les solucions necessàries, i gens fàcils, en cada moment.

Que per molts anys, Paulí! ●